

11.4.2012

HELSINGIN KAUPUNGINVALTUUSTO

Keskustelupöytäkirja

7 – 2012

Kokousaika: 11.4.2012 klo 18.00 – 19.05

Kokouspaikka: Vanha Raatihuone, Aleksanterinkatu 20

Keskustelupöytäkirjaan on kirjattu vain ne kaupunginvaltuuston esityslistan
asiakohdat, joissa on käytetty puheenvuoro.

HELSINGFORS STADSFULLMÄKTIGE

Diskussionsprotokoll

7 – 2012

Mötestid: 11.4.2012 kl 18.00 – 19.05

Mötesplats: Gamla Råduset, Alexandersgatan 20

I diskussionsprotokollet har antecknats bara de ärenden på stadsfullmäktiges
föredragningslista i vilka någon har yttrat sig.

11.4.2012

85 §.....	3
Esityslistan asia nro 3	3
HELSINKI 200 VUOTTA PÄÄKAUPUNKINA -JUHLAPÄÄTÖS	3
 Kaupunginjohtaja Pajunen	3
Valtuutettu Rauhamäki	5
Valtuutettu Ylikahri.....	7
Valtuutettu Pajamäki.....	9
Valtuutettu Modig.....	10
Ledamoten Oker-Blom.....	12
Valtuutettu Valpas.....	14
Valtuutettu Kolbe	17
Valtuutettu Ebeling.....	19
Valtuutettu Hakanen	20

11.4.2012

85 §

Esityslistan asia nro 3

HELSINKI 200 VUOTTA PÄÄKAUPUNKINA -JUHLAPÄÄTÖS

Kaupunginjohtaja Pajunen

Arvoisa opetusministeri, arvoisa valtuuston puheenjohtaja ja hyvät valtuutetut, bästa fullmäktige.

Helsingin nostamisesta Suomen pääkaupungiksi tuli viime sunnuntaina kuluneeksi tasan 200 vuotta. Keisari Aleksanteri I:n päätös oli ratkaiseva kaupungin tulevaisuuden kannalta. Se käynnisti Helsingin kehityksen maan henkiseksi, taloudelliseksi ja poliittiseksi keskuksiksi. Merkkivuotta on siksi luontevaa korostaa erilaisin juhlallisuuksin. Viimeksi kaupungissa juhlittiin tasavuosia 12 vuotta sitten. Silloin kaupunginvaltuusto täytti 125 vuotta ja Helsingin perustamisesta tuli kuluneeksi tasan 450 vuotta. Lisäksi toimimme silloin Euroopan kulttuuripääkaupunkina. Tänä vuonna juhlavuoteen yhdistyy nimitys maailman muotoilupääkaupungiksi. Se luo merkittävän lisäulottuvuuden merkkivuoden viettämiseen aivan kuten kulttuuripääkaupunkiasema vuonna 2000.

Det är tradition att stadsfullmäktige fattar särskilda beslut i samband med stora märkesår. De har berört frågor som just vid jubileumstidpunkter varit högaktuella. När Helsingfors år 1950 fyllde 400 år var stadens stora utmaning att förbättra seniorbefolkningens boendeförhållanden. Följaktligen gjorde fullmäktige ett beslut om att grunda Stiftelsen Helsingfors stads 400-års hem, som hade till uppgift att låta bygga bostadshus för äldre. Med anledningen av 150-års jubileet som huvudstad beslöt fullmäktige att uppföra ett kongress- och konserthus vid Tölöviiken. Planeringen gavs i uppdrag åt akademiker Alvar Aalto. Finlandiahuset blev genast den finländska kongresssektorns flaggskepp och en känd sevärdhet tack vare sin världsberömda arkitekt.

Vuonna 2000 Euroopan kulttuuripääkaupunkivuoden hengessä kaupunginvaltuusto perusti säätiön toteuttamaan taiteilijatalon Vuosaareen. Sen asunnot osoitettiin helsinkiläisille eri aloja edustaville taiteilijoille.

11.4.2012

Arvoisat valtuutetut, bästa fullmäktige.

Vuonna 2012 Helsinki on siis maailman designpääkaupunki, ja sen erityishaasteena on kyetä tarjoamaan kaikille kaupunkilaisille yhtäläiset mahdollisuudet hyvään elämään, kasvuun ja kehitykseen. Hyvinvointipalvelut ovat muotoiluvuoden keskeinen teema. Pääkaupungiksi tulon juhluvuoden ohjelmassa korostuvat kaupunkikulttuurin moninaisuus ja kaupungin tarjoamat mahdollisuudet. Pääkaupungin erityisenä vastuuna on huolehtia kansakunnan kehityksen mahdollisuuksista tulevaisuudessa ja kantaa vastuuta nuorista sukupolvista.

Siksi on luontevaa, että kaupunki juhluvuoden kunniaksi kohdistaa huomion tämän päivän nuoriin ja tuleviin sukupolviin sekä pyrkii varmistamaan nuorten täysimääräisen osallisuuden yhteiskunnassamme. Helsingin ehkä vakavin uhkatekijä on nuorten syrjäytyminen. Se näkyy muun muassa peruskoulun päättäneiden vaikeutena löytää toisen asteen opiskelupaikka, ammatillisten opintojen keskeytymisenä, ennaltaehkäisevän nuorisotyön tarpeena ja nuorten huostaanottoina. Luvut ovat hälyttäviä. Erilaisten lisätoimenpiteiden jälkeenkin Helsingissä jää vuosittain 300–400 nuorta kokonaan ilman minkäänlaista jatkopaikkaa. Lastensuojelun vireillepanoja tehtiin viime vuonna lähes 13 000, ja lastenhuollon avo- ja sijaishuollon asiakkaita oli yli 10 000. Kiireellisesti sijoitettujen lasten määrässä oli kasvua 9 %.

Kiistatta paras tapa turvata nuorten hyvinvointi on tarjota heille polku koulutukseen ja työelämään. Se on myös nykyisen hyvinvointimallimme jatkuvuuden elinehto. Helsingissä haaste tarjota peruskoulun päättävälle nuorille koulutuspaikka tai polku koulutukseen on erityisen suuri, sillä täällä sijaitseviin monipuolisiin koulutuspaikkoihin hakeutuu paljon nuoria myös muualta metropolialueelta ja koko Suomesta. Käsillä on selkeästi asiakokonaisuus, johon liittyy vahva kansallinen ulottuvuus. Tehokas ratkaisu ongelmaan voi siksi löytyä vain läheisessä kumppanuudessa valtion kanssa. Samoin yhteistyö elinkeinoelämän kanssa voi auttaa tarjoamaan nuorille ammattiopintojen sekä joustavien ja yksilöllisten koulutuspolkujen kautta paikan työelämään. On myös tärkeää etsiä kokonaan ratkaisumalleja ja toteutustapoja tulevaisuuden koulutus- ja työmallien luomiseksi.

Arvoisat valtuutetut, bästa fullmäktige.

Hallitusohjelman keskeiseksi tavoitteeksi on asetettu nuorten syrjäytymisen ehkäisy sekä nuorten yhteiskunnallisen osallisuuden vahvistaminen. Hallitusohjelmassa todetaan muun muassa, että ”nuorisotyöttömyyden eriarvoisuuden ja syrjäytymisen torjumiseksi jokaiselle nuorelle taataan työ-, opiskelu-, kuntoutus- tai harjoituspaikka”. Siinä tode-

11.4.2012

taan myös, että metropolialueen kokonaisvaltaista kehitystä koko maan kansantalouden veturina ja kansainvälisesti kilpailukykyisenä alueena vahvistetaan. Tämän ehdoton edellytys on hyvinvoiva ja koulutettu nuoriso. Erinomaisena osoituksena valtion ja pääkaupungin toimivasta kumppanuudesta on opetusministeriö ilmaissut valmiutensa osallistua yhteistyössä Helsingin kanssa nuorten koulutus- ja työpaikkojen turvaamiseen, jotta Suomessa nuorille voidaan tarjota yhtäläinen mahdollisuus saada kykijensä ja erityisten tarpeidensa mukaisesti myös muuta kuin perusopetusta.

Nyt tehtävällä päätöksellä kaupunginvaltuusto kohdistaa 10 miljoonan euron erillismäärärahan helsinkiläisten nuorten koulutus- ja työmahdollisuuksien turvaamiseksi sekä syrjäytymisen ehkäisemiseksi. Valtuuston kokouksen jälkeen tässä samassa tilassa opetusministeri Jukka Gustafsson esittää valtioneuvoston puheenvuoron, ja kokouksen päätyttyä vietämme yhteisen hetken juhlasalissa, johon olemme kunniavieraiksemme kutsuneet aiempien valtuustopolvien vaikuttajia, henkilöitä, jotka kukin omalla panoksellaan kaupunginvaltuutettuna ovat olleet rakentamassa sitä tämän päivänä Helsinkiä, josta me kaikki saamme nauttia.

Kiitos.

Valtuutettu Rauhamäki

Arvoisa ministeri ja herra puheenjohtaja, hyvät valtuutetut, bästa fullmäktige.

Helsingin pääkaupungiksi tulon 200-vuotisjuhla osuu mitä mielenkiintoisimpaan vuoteen. Helsinki on näyttävästi esillä, kiitos muun muassa WDC-vuoden tapahtumien, jääkiekon MM-kisojen sekä yleisurheilun EM-kisojen. Kotikaupungistamme on muutoinkin tullut viime vuosien ponnistelujen myötä entistä houkuttelevampi, tapahtumarikkaampi ja eloisampi paikka. Kaikkien Suomen kaupunkien ja kuntien kannalta tämä vuosi tulee olemaan hyvin merkittävä, sillä maan hallitus tulee vuoden sisällä linjaamaan kuntauudistuksen. Me kokoomuksessa odotamme hallitukselta rohkeutta tehdä päätöksiä, joilla turvataan juhluvuottaan viettävän Suomen pääkaupungin menestymisen mahdollisuudet sekä sitä kautta nykyisten ja tulevien helsinkiläisten hyvinvointi pitkälle tulevaisuuteen.

Kaupunginhallitus päätti eilisessä kokouksessaan, että Helsingin mielestä kuntajakoselvityksen tekeminen on aloitettava vähintään Helsingin, Espoon, Vantaan ja Kauniaisen osalta. Helsingin perustelut anta-

11.4.2012

massaan lausunnossa kuntauudistustyöryhmälle ovat jyrkät. Tätä vahvaa viestiä pääkaupungilta ei maan hallituksen tule ohittaa.

Hyvät valtuutetut.

Helsingin historiaan mahtuu useita merkittäviä vuosia. Käsiini sattui osumaan aikaisemman kaupunginvaltuutettumme professori Martti Häikiön mainio artikkeli Helsingin historiallisesta muodonmuutoksesta. Nostan siitä kolme eri ajankohtaa esiin. Luonnollisesti 1812 suurruhtinaskunnan pääkaupungiksi korottaminen merkitsi valtavaa rakentamista: hallintopalatseja, kirkkoja, yliopistoa, katuja, asuinrakennuksia. Se merkitsi myös kauppa- ja sotilasyhteistyön rinnalle hallintovirkamiesten ja yliopistosivistyneistön muodostumista kaupunkiimme. 1870-luvun alussa Helsingin asukkaista oli ruotsinkielisiä vielä 57 %, suomenkielisiä 26 % ja muunkielisiä, lähinnä venäläisiä, 17 %. Suomenkielistä tuli Helsingin asukkaiden enemmistö kuitenkin jo vuonna 1900. Eri kieliryhmät ovat kuitenkin aina kuuluneet osaksi Helsinkiä. Sitten vuonna 1946 Helsingin luonne muuttui merkittäväällä tavalla suuren alueliitoksen myötä. Kaupunkiimme liitettiin Lauttasaari, Huopalahti, Haaga, Oulunkylä, Viikinkartano, Herttoniemi, Kulosaari, Santahamina, Puotila, Mellunkylä, Malmi, Tapaninkylä, Suutarinkylä, Tuomarinkylä, Pakinkylä, Kaarela ja Tali. Väkimäärä kasvoi kerralla 50 000:lla ja pinta-ala 25 000 hehtaaria viisinkertaistaen aikaisemman.

Poimin nämä kolme asiaa tähän puheeseen, sillä niissä on mielenkiintoisia kiinnekohtia tähän päivään. Rakennamme tällä hetkellä uutta kaupunkia enemmän kuin aikoihin: Kalasatama, Kruunuvuodenranta, Jätkäsaari ja jatkossa vielä Keski-Pasila ja Östersundomin alue. Kieliryhmien suhteet ovat jälleen muuttumassa kasvavan maahanmuuton myötä, ja alueliitoksia tai ehkä paremminkin kuntaliitoksia pohditaan ja toivotaan kuntauudistuksen takia.

Yksi vuosisatojen ja -kymmenien läpi leikkaava kehityspiirre on kuitenkin ylitse muiden, koulutustason nousu. Tämä tulee vahvasti esille myös mainitsemastani Häikiön artikkelista. Helsingin aikuisväestöstä lähes 70 %:lla oli peruskoulun jälkeinen tutkinto vuonna 2007. Koko väestön koulutustason nostaminen ja monipuolistaminen on ollut Helsingille merkittävin keino sopeutua maailman ja yhteiskunnan muuttumiseen. Se liittyy olennaisesti myös tänään tehtävään juhlapäätökseen.

Helsingillä on haasteita, jotka ovat keskuskaupungille tyypillisiä muualakin maailmassa. Yksi niistä on segregatio, eriarvoistuminen. Mitä pidemmälle segregatiokehityksen spiraali pääsee, sitä työläämpiä korjaavat toimenpiteetkin ovat. Alueiden eriarvoistumisen torjumiseen tarvitaan kaikkien metropolialueen kuntien yhteisponnisteluja ja yhteisvas-

11.4.2012

tuuta. Valitettavan vähän tätä seudullista vastuuta on tähän mennessä löytynyt. Helsingissä on onneksi myös omia, vaikkakin rajallisia keinoja pyrkiä torjumaan eriarvoistumista. Niistä yhteen, nuorten syrjäytymisen ehkäisemiseen, vastaa juhlapäätöksemme. Listateksteissä todetaan osuvasti: "Pääkaupungin erityisenä vastuuna on huolehtia kansakunnan kehityksen mahdollisuuksista tulevaisuudessa. Pääkaupunki kantaa vastuuta nuorista sukupolvista." Tämä on samalla viesti myös Helsingiltä valtiovallan suuntaan. Me haluamme huolehtia nuoristamme, kunhan siihen vain meille annetaan mahdollisuus. aivan liian monen helsinkiläisen nuoren syrjäytyminen alkaa siitä, että meillä ei ole tarjota riittävästi peruskoulun jälkeistä ammatillista koulutusta. Hyvin yksinkertaisesti sanottuna tarvitsemme lisää koulutuspaikkoja.

Tänään tehtävä juhlapäätös sopii mitä parhaiten juuri tähän aikaan. Päätöstä tukee myös vastavalitun tasavallan presidentin esiin nostama huoli syrjäytyneiden nuorten asemasta yhteiskunnassamme. Kokoomuksen valtuustoryhmä kannattaa lämpimästi juhlapäätöstä ja onnittelee samalla 200-vuotista pääkaupunkijuhlivia Helsingiä.

Valtuutettu Ylikahri

Arvoisa ministeri, arvoisa puheenjohtaja, hyvät valtuustotoverit.

Juhlimme tänään pääkaupunkiamme. Pääkaupunki on aina ollut paikka, johon on tultu etsimään onnea, työtä ja vapautta. Helsinki kasvoi 1800-luvulla niin valtavaa vauhtia, että nykypäivän asuntopulamme ja päiväkotipaikkavajauksemme tuntuvat sen rinnalla pieniltä ongelmilta. 1800-luvun Helsinki oli monikielinen kaupunki, ja olimme osa suurta Venäjän imperiumia. Kehittyvät liikenneyhteydet, rautatie ja höyrylaivat, liittivät meidät muuhun maailmaan. Välillä elimme suljetussa kansallisvaltiossa täällä Euroopan pussinperällä, mutta nyt Helsinki on taas kansainvälinen ja monikielinen kaupunki osana laajempaa Euroopan Unionia. Rajat ovat auenneet, ja tänne tullaan etsimään onnea niin muualta Suomesta kuin kaikkialta maailmasta.

Kaupungin nopea kasvu aiheutti kasvukipuja 200 vuotta sitten ja aiheuttaa nykyäänkin. Helsingissä on koko sen pääkaupunkina olon ajan ollut paljon nuoria, jotka miettivät elämälleen suuntaa. Onkin hienoa, että kaupungin juhlapäätöksen kohteena ovat tällä kertaa nuoret.

Kansainvälinen talous on tehnyt tulevaisuudesta entistä vaikeammin ennustettavaa. On vaikea tietää, mihin ammattiin koulututtavia ja mistä saada aikuisena elanto. Monet esityslistatekstissikin mainitut mittarit osoittavat, että osa kaupunkimme nuorista ei pärjää tässä yhteiskun-

11.4.2012

nassa ja näissä valinnoissa ilman apua, ja aina apua ei omasta perheestä tai ystäväpiiristä saa. Tämä näkyy peruskoulun päättäneiden vaikeutena löytää opiskelupaikkaa toiselle asteelle, ammatillisten opintojen keskeytymisenä, ennaltaehkäisevän nuorisotyön tarpeena ja nuorten huostaanottoina.

Nyt päätettävä oleva 10 miljoonan euron satsaus nuoriin tulee todella tarpeeseen. Pitää kuitenkin muistaa, että tämä ei ole mikään ensimmäinen satsaus, jonka teemme nuorisoon. Jo nyt kaupungin tulevaisuustiski tavoittaa nyt paljon niitä nuoria, jotka jäävät ilman aloituspaikkaa peruskoulun jälkeen. Erilaiset työpajat tarjoavat tukea työelämään ja kouluun siirtyville. Viime syksynä päätettiin budjetin yhteydessä erillisrahasta toisen asteen oppilaitosten oppilashuollon kehittämiseen ja koulupudokkuuden vähentämiseen. Kouluissa, nuorisotiloissa sekä erilaisissa sosiaali- ja terveystalveissa tehdään päivittäin arvokasta työtä helsinkiläisten nuorten hyväksi.

Valitettavasti ongelmat eivät ratkea yksin kaupungin toimin. Tällä hetkellä ehkä suurin ja akuutein ongelma Helsingissä on koulutuspaikkojen puute. Kaupunkimme ammattioppilaitokset ovat täynnä muualta Suomesta opiskelemaan tulleita, minkä takia moni jää ilman koulutuspaikkaa. Ratkaisu ei tietenkään ole kaupungin koulujen rajoittaminen vain helsinkiläisille vaan tarvittavien opiskelupaikkojen luominen. Kuten tiedämme, tähän tarvitaan valtiota mukaan. Hallituksenkaan tavoitteet nuorisotakuusta eivät toteudu ilman riittäviä ammatillisen koulutuksen aloituspaikkoja nimenomaan täällä Helsingissä. Tarvitsemme myös elinkeinoelämää mukaan luomaan lisää oppisopimus-, työharjoittelu- ja kesätyöpaikkoja.

Kuten edellä mainitsin, on kaupungilla jo monia erilaisia keinoja nuorten aktivoimiseksi. Toivonkin, että tänään päätettävä lisäsatsaus ei ole pelkästään nykyisten toimintojen lisäämistä, vaan yhdessä eri virastojen ja lautakuntien kanssa löydetään uusia, vaikuttavia toimintatapoja, joita voidaan toteuttaa yhdessä valtion ja elinkeinoelämän kanssa. Keskeistä kaikissa toimenpiteissä tulee olla ongelmien ennaltaehkäisy mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. On myös tärkeää, että maahanmuuttajataustaisten nuorten yhä kasvava osuus otetaan näissä toimenpiteissä huomioon.

Pelkät ylhäältä annetut palvelut eivät riitä, vaan nuorten on itse oltava mukana päättämässä heitä koskevista asioista. Kaupungeissa tarvitaan nuorille tilaa olla, myös ilman ostopakkoa. 200-vuotisessa pääkaupungissa Helsingissä saa myös hengata.

Arvoisa puheenjohtaja.

11.4.2012

Vihreä valtuustoryhmä kannattaa lämpimästi 10 miljoonan euron määrärahan myöntämistä nuorten syrjäytymistä ehkäiseviin toimenpiteisiin.

Valtuutettu Pajamäki

Arvoisa ministeri, arvoisa puheenjohtaja, arvoiset valtuutetut.

Helsinki on nyt tosiaan ollut 200 vuotta maan pääkaupunki, ja tänne tullaan muualta maasta ja maan rajojen ulkopuolelta vierailemaan ja asumaan pysyvästi. Kaikki ovat olleet ja ovat edelleen yhtä tervetulleita, tulivatpa sitten vain käymään Lintsillä, opiskelemaan tai hakemaan töitä. Me rakennamme kaupunkia vastaamaan kaikkiin näihin tarpeisiin.

Sen lisäksi, että Helsinki on pääkaupunki, Helsinki on myös 600 000 ihmisen kotipaikka, ja tämä kaupunginvaltuusto ja sosiaalidemokraatit sen osana on kamppaillut vuosikymmeniä sen puolesta, että täällä on hyvä asua ja elää kaupunginosasta riippumatta. Epätasaista taloudellista kasvua, alueellista segregatiota, sosiaalista polarisatiota ja syrjäytymistä on ehkäisty varsin voimakkaasti. Uusien alueiden rakentamista ja suunnittelua on jo ainakin 30 vuotta hallinnut ajatus sosiaalisesta sekoittamisesta. Tuloksena on kaupunki, jossa eri asuinalueet ovat sisäisesti hyvin moniaineksisia ja keskenään varsin samankaltaisia, tai näin oli ainakin 90-luvulle saakka. Nyt näyttää, että 90-luvun kuluessa kehityssuunta on kääntynyt. Erot ovat pitkän tasoittumisen jälkeen alkaneet jälleen kasvaa.

Edelleenkin ei onneksi voida sanoa suoraan, että länsi on varas tai itä on köyhä, eikä edes voida osoittaa yksittäisiä kaupunginosia tikulla. Ongelma Helsingissä on varsin omaleimainen. Tutkijoiden mukaan meidän huono-osaisuutemme ei ole selkeästi tunnistettavissa joillekin alueille, vaan se on mosaiikkimaisesti hajallaan, jopa niin, että heikot asuinalueet ovat pieniä, hajallaan olevia ruutuja, eräänlaisia köyhyys-taskuja ympäri Helsinkiä. Tällöin näiden ratkaisujenkin tulee olla kohdistettuja samalla, kun luonnollisesti jatketaan onnistunutta mallia sosiaalisesta sekoittamisesta. Kaupungin pitäminen ehjänä vaatii siis näiden köyhyys-taskujen tunnistamista ja rohkeaa politiikkaa puuttua monin eri tavoin jopa yksittäisten kiinteistöyhtiöiden ongelmiin.

Alueellista segregatiota syventää myös koulutuksellinen epätasa-arvo. Liian moni peruskoulun päättänyt jää vaille jatkumahdollisuuksia. Nuorten ikäluokkien asteittainen syrjäytyminen on havaittu, mutta konkretiaa puuttuu, vaikka tutkimustuloksia on. Helsingin 200-vuotisjuhlapäätös tarttuu juuri tähän ongelmaan. Juhlapäätös ei tällä kertaa todella ole

11.4.2012

kulttuurisäätiö tai kulttuurimonumentti vaan rahaa ja huomiota helsinkiläisten nuorten yhteiskuntatakuun toteuttamiseen. On turha sanoa, että ota itseäsi niskasta kiinni tai ryhdistäydy, jos toinen ei siihen ilman apua pysty. Meillä ei ole mitään muuta vaihtoehtoa kuin auttaa kaikin keinoin.

Jokaista tarvitaan, sillä jo tällä vuosikymmenellä Helsinki on ikärakenteeltaan yksi maailman vanhimmista pääkaupungeista, ja jotta kaikki palvelut voidaan taata kaupunkilaisille, pitää työhönosallistumisasteen olla suuri. Meillä ei ole varaa yhteenkään pudokkaaseen. Kilpailu työstä kiristyy, mitään työvoimapulaa ei tule ja on hyvä koveneva tehtävä koettaa pitää kaikki työkykyiset edes pääosin työelämässä. Usein kuulee puhuttavan, että nuorten kasvanut työkyvyttömyyseläkkeelle jäänti on seurausta huononevasta työelämästä, huonosta johtamisesta ja milloin mistäkin ja että siihen voidaan puuttua parantamalla työelämää. Silläkin voi olla arvonsa, mutta se on todella vaikeaa. Tärkeää on erityisesti ymmärtää, että nuorten työkyvyttömyyseläkkeiden tai työttömyysputkien taustalla ei ole huono työelämä, sillä tutkimusten mukaan pääosa heistä ei ole koskaan työelämään päässytäkään. Ei siis auta mitään, vaikka pomo muuttaisi kuinka johtamistyyliään, työpaikalle saataisiin uutuuttaan kiiltelevä aloitelaatikko tai se, että järjestetään laivalla 200 seminaaria kivemmasta työelämästä. Näille pohdinnoille on varmasti sijansa, mutta ensin olisi kyettävä töihin ylipäättään. Syrjäytymisessä on kyse varsin varhaisista vaiheista, ja selviytyminen työkykyiseksi on varsin herkkä juttu. Nämä muutamat pari vuotta, selviytyminen yläasteviidakon läpi jatko-opiskeluun, ovat juuri ne ratkaisevat pari vuotta.

Siksi on ilo olla mukana tekemässä juhlapäätöstä, jolla peruskoulunsa päättävien helsinkiläisten nuorten ohjaamiseen sijoitetaan resursseja siten, että jokainen peruskoulunsa päättänyt nuori tavoitetaan ja koulutus- ja jatkopaikka taataan. Helsingin on myös tiukasti tuettava tätä tavoitetta kaikissa hallintokunnissa. Ei voi olla niin, että annetaan yhdellä kädellä ja otetaan toisella. Sosiaalidemokraattinen valtuustoryhmä onnittelee 200-vuotista pääkaupunkia ja uskoo, että tämän juhlapäätöksen merkitys on tärkeä erityisesti symbolina sille, mihin 2000-luvun Helsinki tähtää: tasa-arvoiseksi, edelleen.

Valtuutettu Modig

Arvoisa ministeri, tack ordförande, hyvät valtuutetut.

Tämä puhe on varmasti minun lyhyen valtuustourani miellyttävin. Nuorten syrjäytymisen ehkäisy ja nuorten hyvinvointi ovat vasemmistoliitolle

11.4.2012

erittäin tärkeitä tavoitteita, ja me olemme hyvin tyytyväisiä tämän juhluvuoden kunniaksi nuoriin suunnattuun lisäpanostukseen.

Kaiken juhlan keskellä on kuitenkin muistettava, että panostus nuorten hyvinvointiin ei saa olla vain juhluvuoden projekti, vaan nuorten asioiden edistäminen ja nuorten tukeminen tulee olla meillä johtava ajatus kaikessa toiminnassa. Rehellisyyden nimissä on myös todettava, että se, mihin me nyt toivomme lisäpanostuksia, on pitkälle niitä palveluja, joita olemme leikanneet, minkä seurauksista nyt kärsimme. Itse koin tähän hyvin konkreettisesti 90-luvun laman aikaan päämäärättömänä itähelsinkiläisenä teininä, jolle metroasema tarjosi paljon enemmän viikkoita kuin aliresursoidut nuorisotalot.

Nuorten syrjäytymisen ehkäisyssä on monia eri tekijöitä, joihin meidän tulee kiinnittää huomiota. Perheiden sosiaalisen ympäristön parantaminen ja tukeminen, köyhyyden ja alueellisen segregaatian lieventäminen ovat äärimmäisen tärkeitä. Toimivat neuvolapalvelut, päivähoito ja peruskoulu luovat vankan perusrakenteen, ja sen sisältä täytyy löytyä tilaa lasten ja vanhempien todelliselle osallisuudelle. Lasten ja nuorten henkilökohtaisten vahvuuksien pohjalta lähtevä opetus pitää kaikki mukana ja luo nuorille valmiuksia löytää oma tilansa yhteiskunnan nopeissa muutoksissa.

Arvoisa puheenjohtaja.

Helsingissä on yli 200 000 alle 29-vuotiaasta, jotka nuorisolain mukaan nuoriksi luetaan, eli yli 34 % kaikista helsinkiläisistä. Tämä on merkittävä luku. Lisäksi siihen on luettava mukaan ne nuoret, jotka tulevat lähialueilta Helsinkiin opiskelun, harrastamisen tai kavereiden tapaamisen kautta. Myös heidät on huomioitava, jos todella halutaan parantaa helsinkiläisten nuorten hyvinvointia.

Viime vuonna Helsingissä toimiva etsivä nuorisotyö tavoitti 719 nuorta. Kuluvan vuoden alun aikana nuoria on tullut mukaan palveluihin jo lähes 300. Lukumäärä on enemmän kuin samaan aikaan viime vuonna, joten tarve on kasvanut huikeasti. Etsivä nuorisotyö on myös saanut nuorilta erittäin hyvää palautetta.

Haluan vielä muistuttaa, että vaikka usein me etsimme yleisimpiä selittäviä tekijöitä syrjäytymisen riskeille, tukea tarvitsevien nuorten joukko on samalla tavalla heterogeeninen kuin väestö yleensä. Nuorten syrjäytymisvaaran taustalla on hyvinkin erilaisia tekijöitä ja prosesseja, kuten yksinäisyyttä, alisuoriutumista, ylisukupolvisia sosiaalisia ongelmia, koulutuksen keskeytymistä, turvallisen aikuisen puutetta, kiusaamista, näköalattomuutta tai keskittymis- ja oppimisvaikeuksia. Monesti palve-

11.4.2012

lut eivät tunnista nuorten tarpeita. Meidän on päästävä sektorikohtaisesta ajattelusta siihen, että helsinkiläinen nuori on meidän kaikkien nuori. Ensimmäinen vastuu on sillä työntekijällä, joka kohtaa nuoren ensimmäisenä tai kelle nuori ensimmäisenä kertoo tarpeensa. Viranomaisella tulee olla valmius ja kyky auttaa nuorta eteenpäin seuraavaan palveluun. Me tarvitsemme matalan kynnyksen yhden luukun periaatteella toimivia paikkoja.

Nuorille itselleen on myös annettava mahdollisuus vaikuttaa omiin asioihinsa. Se tarkoittaa niin jalansijaa poliittisissa päätöksissä kuin osallisuutta omien ympäristöjensä suunnitteluun. Sen sijaan, että me poistamme kauppakeskuksista ne penkit, joilla nuoret hengaaavat, meidän tulisi varmistaa sinne heille tila, jossa saa vapaasti ja turvallisesti olla ihan vaikka vain jouten.

Hyvät valtuutetut.

Meidän on myös hyväksyttävä se, että kaikkien polku ei kulje samaa reittiä. Meidän on tarjottava erilaisia mahdollisuuksia löytää se oma polkunsä. Hyvänä esimerkkinä tästä ovat työpajat. Itse en olisi tässä, ellei kaupunki olisi aikanaan tarjonnut mahdollisuutta osallistua työpaja-toimintaan. Minä löysin oman ammattini toimittajana Helsingin kaupungin Sinisen verstaan, joka on syrjäytymisvaarassa oleville nuorille suunnattu tuotantokoulu, kautta.

Minun ja vasemmistoliiton valtuustoryhmän mielestä lähtökohdat nuorien auttamiselle ovat Helsingissä hyvät. Meillä on paljon osaamista ja erilaisia palveluja, joissa on mittavasti tietoa nuorten asioista. Tuon tiedon monipuolisempi hyödyntäminen osana eri toimialojen yhteistä nuorisopoliittista tahtoa voisi auttaa meitä olemaan vieläkin parempi nuorten Helsinki. Vasemmistoliiton valtuustoryhmä tukee ilolla tätä kaupungin juhlapäätöstä ja onnittelee 200 vuotta vanhaa kotikaupunkiamme.

Kiitos.

Ledamoten Oker-Blom

Arvoisa puheenjohtaja, herr undervisningsminister, bästa fullmäktigeledamöter.

Vi lever i intressanta tider. Vår drygt 460 år gamla stad, världens design-huvudstad, firar nu även 200 år som huvudstad. Samtidigt är vi inne i en tillväxtfas som är starkare än någonsin förut. Vi lever också i fö-

11.4.2012

rändringens tid. Finlands kommunkarta ritas om som bäst och det är mycket möjligt att staden och vår region kommer att se ganska annorlunda ut om några år. Men samtidigt måste vi utgå ifrån att denna stad även i framtiden heter Helsingfors och är rikets huvudstad. Sådant ändrar man inte på utan synnerligen vägande grunder.

Juhliessamme Helsingin ensimmäistä 200 vuotta Suomen pääkaupunkina olemme päättämässä 10 miljoonan euron erillismäärärahan myöntämistä nuorten syrjäytymistä ehkäiseviin toimiin. Se on hieno asia. Asian tärkeyttä kuvastaa myös se, että vastavalittu presidenttimme esitti ainoana konkreettisenä toimenpiteenä heti tultuaan valituksi nuorten syrjäytymisen ehkäisyä pohtivan työryhmän perustamista. Ei liene sattumaa, että pääkaupunki nyt seuraa perässä ja ottaa nimenomaan tämän asian juhlakokouksen teemaksi.

Asian tärkeyttä kuvaa valitettavasti myös se, että jokainen syrjäytynyt nuori maksaa yhteiskunnalle 1,2 miljoonaa euroa. Opetusministeriön laskelmien mukaan siis vain 8 syrjäytynyttä nuorta maksaisi yhteiskunnalle melkein yhtä paljon kuin mitä nyt sijoitamme ylimääräistä. Nimenomaan sijoitamme, koska nuoren syrjäytymisen estäminen on kannattava sijoitus jos mikään. Raha tulee moninkertaisena takaisin. Tämä jos jokin on siis sopiva juhlapäätös tulevaisuuden hyväksi.

Vi vill påminna om att svenskspråkiga ungdomar behöver insatser som stöder dem, som inte får en önskad plats i andra stadiets utbildning att få vidareutbildning efter grundskolan. Svenskspråkiga ungdomar utan andra stadiets utbildning löper en betydligt högre risk för marginalisering än vad ungdomar med andra stadiets utbildning gör. Antalet utbildningsplatser korrelerar med antalet utslagna ungdomar. Vi måste satsa mer på andra stadiets utbildning.

Bara en organisation gör uppsökande verksamhet på svenska, nämligen Sveps. Överlägset största delen av de ungdomar som Sveps tar hand om kommer från Helsingfors och har hittats via uppsökande verksamhet. Från år 2008 till 2011 har antalet ungdomar som Sveps har gett handledning åt ökat från 97 till 195 stycken i huvudstadsregionen. Förutom mer pengar skulle en mer permanent finansieringsbas vara verksamheten till gagn. Det är viktigt att kunna planera för några år framåt åt gången. Antalet ungdomar i Helsingfors som fått handledning enligt individuella behov år 2011 är 119 stycken. Man kan med fog påstå att Sveps lyckats med sina uppgifter och blivit kändare som en viktig aktör på det här området. Helsingfors finansiering till Sveps höjdes senast år 2006 och är i behov av en ny förhöjning. När staden satsar på

11.4.2012

Sveps får staden pengarna tillbaka flerfaldigt, dels för att förebyggande arbete sparar så stora pengar för samhället, men även för att Sveps har omfattande annan finansiering. Utöver stadens finansiering betalar både fonder och staten för verksamheten.

SFP:s fullmäktigegrupp stöder det framlagda beslutsförslaget och utgår samtidigt ifrån att en andel som motsvarar den svenskspråkiga befolkningsandelen i Helsingfors skall gå till verksamhet på svenska, där hotten med utslagna ungdomar är precis lika stort som bland finskspråkiga.

Kaupunkimme nuoriin kohdistuu kovat odotukset. Heidän on maksettava eläkkeemme. Heidän on maksettava velkaamme, ja heidän on kehitettävä maamme parempaan kuntoon ympäristö-, talous- ja ikärakennegelmien jäljiltä. Heillä on täysi oikeus odottaa meiltäkin enemmän juuri nyt ennen kuin on liian myöhäistä.

SFP:s fullmäktigegrupp hoppas, att Finland som varit framgångsrikt i internationella jämförelser vad gäller 15-åringars skolframgång, vill gå in för att garantera utbildning för alla barn under 18 år. År 2020 kommer de ungdomar som nu går ut nian att vara vuxna, förhoppningsvis ute i arbetslivet efter avklarade studier och på väg att samla arbetserfarenhet. I dagens värld torde det vara självklart för oss alla att 9 år av grundskola inte räcker för att klara morgondagens högteknologiska värld i snabb utveckling. Det är rätt att stadsfullmäktige i sitt beslut på detta sätt tar sikte på framtiden.

Tack. Kiitos.

Valtuutettu Valpas

Hyvät helsinkiläiset, ministeri ja valtuutetut.

Tuskin arvasi Ruotsin kuningas Kustaa Vaasa vuonna 1550 perustaessaan Helsingin Tallinnan kilpailijaksi saattaneensa alulle kehityskulun, jonka seurauksena Helsinki on nyt itsenäisen Suomen pääkaupunki ja maamme ylivoimaisesti suurin ja kaunein kaupunki. Kun olin koulussa muinaisella viime vuosituhanella, silloin opetettiin, että Venäjän tsaari siirsi Suomen suuriruhtinaskunnan pääkaupungin vuonna 1812 Helsinkiin siksi, että vanhan pääkaupungin Turun sijaintia pidettiin liian lähei-

11.4.2012

senä suhteessa Ruotsiin ja Tukholmaan. Tämä lienee yksi syy siirtoon. Yhtä hyvin tsaari olisi voinut tehdä Haminasta tai Viipurista uuden suuriruhtinaskuntansa pääkaupungin. Kumpikin olisi ollut huomattavasti lähempänä Venäjää ja Venäjän pääkaupunkia kuin Helsinki. Onkin luultavaa, että Helsingin valikoitumiseen vaikuttivat monet tekijät, kuten suuri linnoitus, edullinen sijainti ja helppokulkuisuus niin maalta kuin mereltä sekä viimeisenä mutta tuskin vähäisimpänä lobbaus. Siinähan me suomalaiset olemme olleet perinteisesti melko hyviä, erityisesti Venäjän suuntaan. Lienevätkö helsinkiläiset olleet kuiskuttelemassa tsaarin korvaan sulosäveliä Helsingin puolesta? Joka tapauksessa näin helsinkiläisenä on todettava, että hyvän valinnan teki tsaari aikoinaan.

Pohditaanpa hetki, mikä on pääkaupunki. Mitä se tarkoittaa? Voin hyvin sanoa, että sanan merkitys riippuu ihmisestä itsestään ja siitä, millaisena hän oman ja oman kansansa aseman mieltää. Meille perussuomalaisille ja muille kansallismielisille maamme pääkaupunki Helsinki tässä ja nyt on itsenäisen valtion symboli, symboli siitä, että suomalaiset itse hallitsevat omaa aluettaan päätöksillä, jotka tehdään keskitetysti eduskunnassa ja ministeriöissä, jotka sijaitsevat yhdessä kaupungissa, nimittäin Helsinki-nimisessä pääkaupungissa. Puolestaan monilla Euroopan unioniin uskoville liittovaltioihmisille pääkaupunkimme Helsinki on lähinnä Suomen muodollisen keskus, ja varsinaiseksi pääkaupungikseen tällaiset ihmiset kutsuvat yleensä Brysseliä. Sitten on myös niitä ihmisiä, joille pääkaupungilla ei ole mitään merkitystä.

Puhuttaessa pääkaupungista aikakaudella ja historialla on oma merkityksensä. Pääkaupunki voi nimittäin myös olla kahtia jaettuna taikka kahdessa eri paikassa, vaikka ihmiset jakaisivat yhteisen kansakunnan menneisyyden. Otan tässä vapauden käyttää itselleni läheistä esimerkkiä eli karjalaisia. Lähes 1 000 vuotta sitten alkoi kehitys, jonka vuoksi karjalaisilla on nyt kaksi pääkaupunkia. Monille suomenkarjalaisille, erityisesti evakoille ja heidän jälkeläisilleen, Viipuri oli ja on yhä edelleen sen menneisyyden vuoksi Karjalan todellinen pääkaupunki. Samoin eivät kuitenkaan ajattele venäjänkarjalaiset, joille Karjalan todellinen pääkaupunki on Petroskoi. Tässä esimerkkitapauksessa pääkaupungin sijainnin ja nimen määrittää pitkälti uskonto mutta myös osin valtioiden väliset rajat. Toinen esimerkki samankaltaisesta kehityksestä voisi olla jakautunut Korean kansa, ideologisten erojen vuoksi, taikka Jerusalemin asema Israelin ja Palestiinan välisessä konfliktissa. Onko Palestiina käytännössä olemassa, jos sillä ei ole Jerusalemiä pääkaupunkinaan, on varmasti kysymys, jonka parissa kansainvälinen yhteisö painii.

11.4.2012

Hyvät valtuutetut.

Ilman nuorisoa ei ole tulevaisuutta. Näin sanotaan. Perussuomalaisten valtuustoryhmä on tyytyväinen siitä, että Helsingin pääkaupungiksi tuolloin 200-vuotisjuhlavuoden kunniaksi olemme päättämässä 10 miljoonan euron määrärahasta tulevaisuutemme hyväksi. Erityisesti toivomme nyt myönnettävän määrärahan tavoittavan ne nuoret, jotka ovat kaikkein vaikeimmassa asemassa, ne nuoret, joiden tulevaisuudenusko on heikoimmillaan. Erityisesti haluamme nostaa määrärahalla tehtävien toimenpiteiden kärkeen koulutuksen ja sen kautta tapahtuvan työllistymisen tukemisen.

Perussuomalaisten valtuustoryhmä katsoo, että Helsingin on tehtävä kirjaimellisesti kaikkensa, jotta jokaiselle nuorelle löytyy koulutuspaikka – mieluiten vielä sellainen koulutuspaikka, joka on nuorelle itselleen mieleinen ja jonka kautta hän voi saada itselleen oikean työn, jonka kokee itselleen mielekkääksi. Temppukoulutus ei ole oikea tapa hoitaa asiaa, eikä nuorisotakuu saa sellaiseksi muotoutua rahan tai opettajapulan toimiessa tekosyynä. Samalla on kysyttävä, mihin nuorisotakuu on unohtanut kaikkein heikoimmassa asemassa olevat nuoret vammaiset. Toivottavasti Helsinki ei itse unohda heitä.

Aivan liian usein päättäjillä on tapana sanoa, ettei jotain tärkeää asiaa voida tehdä, koska se ei ole sallittua tai on vastoin tapoja. Nuorten kohdalla on ymmärrettävä, että nykynuoriso on toisenlaista ja ajat muuttuvat heidän ehdoillaan. Se mikä toimi 50-luvulla, ei toimi nyt. Kaikille oppilaille ei perinteinen pulpetissa istuminen maistu, jolloin on kehitettävissä uusia tapoja, joilla motivoidaan nuoria itseään auttamaan itseään – unohtamatta kuitenkaan saattaen vaihdettavaa ajatusta. Koulutus on vasta osa tätä suurta haastetta, jonka voittamista varten on ehdotettu juhlavuoden määrärahaa. Tämän toteuttamisessa meidän on syytä rikkoa raja-aitoja, aivan kuten esityksessäkin todetaan. Perussuomalaisten valtuustoryhmä on valmis tähän haasteeseen, ja kannattamme kaupunginhallituksen esitystä.

Kiitos.

11.4.2012

Valtuutettu Kolbe

Kunnioitettu herra opetusministeri, valtuuston rakastettava puheenjohtaja, hyvät valtuutetut, helsinkiläiset, tietenkin juhlivat pääkaupunkilaiset.

Tässä juhlakokouksessa sopii tietenkin pohtia sitä kysymystä, miksi meillä Euroopassa ja maailmassa jotkut kaupungit menestyvät ja kasvavat, toiset surkastuvat ja kokevat takaiskuja. Helsingin menneisyys osoittaa, että sijainti ja taloudellinen toimeliaisuus, kyky innovatiivisuuteen ja poliittinen kaukonäköisyys ovat edistäneet tämän kaupungin kukoistusta. Meidän menestykseen on vaikuttanut se, että olemme ikään kuin olleet eräänlainen modernin projekti. 200 vuotta historiaa on lyhyt aika eurooppalaisten pääkaupunkien keskivertoiässä. Tämä moderni on edellyttänyt ja merkinnyt sitä, että Helsingissä on tartuttu hanaasti ja aina uusimpiin keinoihin, kun haasteena on ollut houkuttelevan kaupunkiympäristön rakentaminen. Helsinki katsoo tulevaisuuteen – toki myös menneisyyteen – mutta menneisyys on keino tulevan rakentamiseen.

Kaupungit eivät koskaan ole valmiita, ja siksi ne kiinnostavat meitä ihmisiä. Kaupungeissa ihmisten välisestä dynaamisesta kohtaamisesta syntyy aina uutta liikettä, ja tästä liikkeestä kasvaa jännitys, ja jännitteisyydestä kasvaa innovatiivisuutta, joka useimmiten hyödyntää sekä yksilöä että yhteisöä. Kaupunkiteoreetikko Lewis Mumfordin mukaan ”kaupungissa etäiset voimat ja vaikutukset sekoittuvat paikallisiin: niiden ristiriidoilla on yhtä suuri merkitys kuin niiden sopuinnolla”.

Tänä vuonna myös Valtionrautatiet viettää 150-vuotisjuhliaan. Silläkin on komea ikä takanaan, ja tiedämme Helsingin keskeisen mytologian perustuvan siihen, että useat meistä ovat junan tuomia, symbolisesti ja konkreettisesti. Tämä vie ajatukset siihen, että Helsinki ei ole eikä se ole koskaan ollut vain helsinkiläisten oma kaupunki. Se on koko Suomen pääkaupunki. Maaseutu, maakunnat, muu Suomi on aina läsnä Helsingin historiassa.

Kaupungit houkuttelevat, ja junat tuovat ihmisiä kaupunkeihin, koska niissä on tarjolla työtä, mahdollisuuksia, vapautta. Muuttajia kiihottaa myös mahdollisuus itsensä toteuttamiseen. Kaupunkien vetovoima

11.4.2012

kasvaa aikoina, jolloin haetaan yksilöllisyyttä. Halutaan vapautua sosiaalisen taustan, pikkukaupungin tai elinpiirin määrittämistä ahtaista rajoista. Kaupunki on vapauden ja maallistumisen merkittävää maisemaa.

Kaupunki on monen luokkaretken kohde sekä konkreettisesti että sosiaalisessa mielessä. Spei suae patria dedit, isänmaa toivolleen antoi, on kirjoitettu Vanhan ylioppilastalon päätyyn viittauksena juuri siihen, että opintien kautta kaupunki on mahdollistanut sosiaalisen nousun samaan aikaan kun edelleenkin näemme ja kohta tulemme näkemään nuoria suomalaisia luokkaretkellä Helsingin monissa kiehtovissa tiloissa ja paikoissa.

Helsinki on tyypillinen eurooppalainen kaupunki myös siten, että kaupunkielämän positiiviset ja negatiiviset mielikuvat palautuvat kultaiselle 1800-luvulle. Juuri tänä aikana jalostuivat huippuunsa monet piirteet, kaupunkiarkkitehtuuri, muoti, kuluttajuus, joiden kautta edelleen määrittelemme hyvää elämää myös täällä Helsingissä. Myös vastareaktiot ja negatiiviset ilmiöt, pako kaupungista esikaupunkeihin, on sekä eurooppalainen että helsinkiläinen ilmiö.

Kaupungissa luotiin myös suhde eri kaupunkiryhmiin. Puhe nuorisosta on kuulunut osaksi tätä urbaania saagaa. Jos katsotaan viimeisen sadan vuoden aikana, urbaani tai porvarillinen kaupunkikatse on aina nähnyt nuoret erilaisena. Milloin erilaisuutta ovat edustaneet sakilaiset, huligaanit, lättähatut, pitkätukat, partaradikaalit tai muut piirteet, joita niin sanottuun oletettuun tai todelliseen nuorisoon on helppo lyödä. Nuoriso on nähty usein ongelmana. Samalla unohtuu moneen nuoreen elämään kietoutuva menestystarina, jossa kaupunki toimii juuri näyttämönä hyvään elämään.

Tällä nuorisoviestillä totean, että keskustan valtuustoryhmä Helsingissä suhtautuu tietenkin positiivisesti nyt tehtyyn esitykseen panostaa juuri nuorten asemaan, nuorten koulutus- ja työelämäpolkujen monipuolistamiseen. Samalla toivomme tietenkin, että näiden rahojen seuranta hoidetaan tavalla, joka mahdollistaa meille sen näkemisen, miten tätä rahaa käytetään. Toivomme tietenkin, että mahdollisimman paljon virkakuntaisuutta vältetään. Suunnitellaan rahojen käyttöä yhdessä nuorisjärjestöjen ja opiskelijajärjestöjen kanssa. Helsinki on Suomen suurin koulutus- ja koulukaupunki. Samalla on tärkeää korostaa, että on muitakin polkuja hyvän elämän rakentamiseen kuin koulutus: työpajat, yrittäjäyys, uuden elämäntavan mahdollistama osaaminen. Olisi hyvin tar-

11.4.2012

keää nyt tässä vaiheessa avata, kuten Helsingin hengelle kuuluu, tulevaisuutta modernilla ja ennakkoluulottomalla tavalla. Keskustan valtuustoryhmä onnittelee meitä itseämme hienosta pääkaupungista.

Kiitos.

Valtuutettu Ebeling

Arvoisa ministeri, puheenjohtaja, hyvät kaupunginvaltuutetut.

200 vuotta pääkaupunkina on pitkä aika. Onhan Helsingin asema Suomen pääkaupunkina kestänyt kauemmin kuin Suomen itsenäisyys, joka ei ole vielä ehtinyt puoleenkaan siitä eli sadan vuoden ikään. On luonnollista, että olemme ylpeitä tästä merkkipaalusta ja että haluamme juhlistaa tätä tapahtumaa tekemällä juhlapäätöksen.

Vuosien saatossa on tehty erilaisia juhlapäätöksiä. Helsingin 400-vuotisjuhlan aikaan vuonna -50 oli haasteena vanhusväestön asuinolojen parantaminen, ja silloin päätettiin perustaa 400-vuotiskotisäätiö ja antaa sille vanhusten asuintalojen rakennuttamistehtävä. 150-vuotisjuhlassa tehtiin päätös, joka johti Finlanditalon rakentamiseen. 125-vuotisjuhlapäätöksessä – monet meistäkin olivat siinä mukana – se koski 450-vuotistaiteilijatalon rakentamista vuosaareen.

Kun vertaa tätä nyt tehtävää päätöstä, että halutaan kohdistaa huomio tämän päivän nuoriin ja tuleviin sukupolviin sekä lisätä heidän mahdollisuuksiaan osallistua yhteiskuntaan, minun mielestäni tämänkertainen päätös on ihan siitä parhaasta päästä, mitä juhlapäätöksinäkään on tehty. Sillä tärkeämpää kuin tehdä jotain suureellista on tehdä jotain hyvää, ja sitä minä uskon, että tämä päätös tänään pitää sisällään.

Jokainen ihminen on arvokas, ja erityisesti meidän tulee pitää huolta niistä, joilla on vaikeuksia ja jotka ovat vaarassa joutua syrjään. Näin me käytännössä autamme näitä ihmisiä. Samalla kun KD-ryhmä lämpimästi kannattaa tehtävää juhlapäätöstä, pidän kuitenkin tärkeänä muistuttaa siitä, että on olemassa vieläkin isompi kipupiste, johon ei ole puututtu ja jota ei edes haluta nähdä. Kaupungin tulisi erityisellä tavalla pyrkiä tukemaan niitä vanhempia, joille vanhemmuus tulee yllättäen. On aivan selvää, että mikäli ihmiselämää ei kunnioiteta koko elämän

11.4.2012

ajan, kyse ei ole ihmisarvon todellisesta kunnioittamisesta. Kyse on silloin siitä, että halutaan pitää huolta, ettei meidän tiellemme tule häiritseviä ihmisiä. Tällainen toimintamalli on itsekästä eikä johdu lähimäisenrakkaudesta. KD-ryhmä pitää tärkeänä, että ihmisarvoa kunnioitetaan koko elämän ajan, ja meidän ryhmämme kannattaa nyt tehtävää juhlapäätöstä, koska se auttaa monia nuoria.

Kiitos.

Valtuutettu Hakanen

Arvoisa ministeri, puheenjohtaja, hyvät valtuutetut, bästa fullmäktige.

Keisari Aleksanteri I kohotti Helsingin 200 vuotta sitten Suomen suuriruhtinaskunnan pääkaupungiksi. Mutta ketkä rakensivat Helsingin? Merkkihenkilöitä eivät ole vain juhluvuoden nettisivuilla mainitut Aleksanteri I, maaherra Stjernvall, Suomen asiain komitean puheenjohtaja Armfelt, valtioneuvos Ehrenström ja arkkitehti Engel. Juhlavuonna on syytä kiittää erityisesti pääkaupungin rakentajia, palvelujen tuottajia ja ammattilaisia eri aloilla. He ovat tulleet tänne Helsinkiin eri puolilta Suomea ja muista maista, ja heidän työnsä tuloksena tämä kaupunki on kehittynyt.

Päivi Uljaksen äskettäin julkaistu väitöskirja kertoo siitä, miten tärkeä merkitys on ollut tavallisten ihmisten aloitteellisuudella, työväenliikkeellä ja kansalaistoiminnalla hyvinvointivaltion läpimurtoon. Tästä näkökulmasta kirjoitetaan toivottavasti vielä monia sivuja myös Helsingin kaupungin historiaan.

Kesti yli sata vuotta ennen kuin tämän kaupungin rakentajat, työmiehet ja -naiset saivat äänioikeuden. Tänään päätöksenteko on taas etäännyttänyt kauas asukkaista ja Suur-Helsinki-hanke uhkaa repäistä entistä syvemmän kuilun asukkaiden ja päätöksenteon välille. Samaan aikaan kilpailuttaminen ja yksityistäminen vievät tavallaan takaisin siihen aikaan, jolloin tuloilla sai äänivaltaa. Peruspalvelut, joiden puolesta kansalaiset ovat tässäkin kaupungissa vuosikymmeniä toimineet, ovat muuttumassa yhä laajemmin kauppatavaraksi.

11.4.2012

Juhlavuoden isoja haasteita on muuttaa sanoista teoiksi kaupunginvaltuuston päätös ja demokraatiatyöryhmän esitykset kansanvaltahankkeesta. SKP:n ja Helsinki-listojen ryhmä haluaa avata lisää vaikuttamisen väyliä muun muassa osallistuvalla budjetoinnilla, kaupunginosavaltuustoille, nuorten esittämällä nuorisovaltuustolla ja seututasolla metropolivaltuustolla.

Arvoisa puheenjohtaja.

Juhlavuoteen sopii hyvin kaupunginhallituksen esittämä panostaminen nuoriin ja nuorten syrjäytymisen ehkäisemiseen. Koulutuksen, tasa-arvon ja nuorisotyön ohella siinä tarvitaan muidenkin peruspalvelujen kehittämistä, edullisten vuokra-asuntojen rakentamista ja uusien työpaikkojen luomista. Voi kysyä, millaisen mallin nuorille tarjoaa se, että Helsinki tekee nykyään vuosittain satoja miljoonia euroja ylijäämää, mutta rahaa ei riitä päiväkoteihin, kouluihin, nuorisotaloihin, terveydenhuoltoon ja muihin peruspalveluihin. Tai millaista moraalia tuottaa kaupunkiimme se, että osaamisen, yhteistyön ja välittämisen sijasta korostetaan alituista kilpailemista toisten koulujen, toisten työntekijöiden, toisten työntekijöiden ja muiden kansallisuuksien kanssa ja niiden kustannuksella?

Helsingin historiassa on tehty monia ennakkoluulottomia avauksia, kuten ensimmäiset kansakoulut, kunnallinen sähköenergiailaitos ja julkinen joukkoliikenne. Nyt tarvitaan uusia avauksia, ja SKP:n ja Helsinki-listojen mielestä niitä tarvitaan erityisesti työtä ja tuloja tuovan palvelu- ja liiketoiminnan kehittämiseksi, esimerkiksi perustamalla kunnallinen liikelaitos rakentamaan edullisia vuokra-asuntoja ja tekemään peruskorjausta. Kun yksityisen markkinat laiminlyövät investointeja uutta arvoa luovaan tuotantoon, pitää kaupungin ottaa tässä aktiivista roolia. Myös valtiovalalta on syytä edellyttää, arvoisa ministeri, kuntien rahoituksen leikkaamisen sijasta panostamista julkisiin palveluihin ja niiden rahoittamiseen, esimerkiksi säättämällä pääomatulojen verottamisesta muiden tulojen tavoin myös kunnallisverotuksessa.

Arvoisa puheenjohtaja.

Demokraattisen hyvinvointikunnan tavoitteiden ohella haasteena on tehdä Helsingistä myös ekologisesti kestävä kehityksen kaupunki. Tässä on kyse niin suurista energiataloutta ja Helsingin uusia alueita koskevista ratkaisuksista kuin arjen monista erilaisista pienistä käytännöistä. SKP:n ja Helsinki-listojen ryhmä esittää, että valtuusto paneutuu

11.4.2012

tähän asiaan jatkossa, esimerkiksi käynnistämällä YK:n Rio+20-kokouksen jatkona uuden paikallisagendatoimintaohjelman. Se olisi panostamista tuleviin sukupolviin. Se olisi panostamista myös tämän pääkaupunkimme uudelle vuosisadalle.

HELSINGIN KAUPUNGINVALTUUSTO
HELSINGFORS STADSFULLMÄKTIGE

Harry Bogomoloff
puheenjohtaja
ordförande

Hannu Hyttinen
kaupunginsihteeri
stadssekreterare

Pöytäkirja tarkastettu ja hyväksytty:
Protokollet justerat och godkänt:

Johanna Sydänmaa
kaupunginvaltuutettu
stadsfullmäktigeledamot

Jorma Bergholm
kaupunginvaltuutettu
stadsfullmäktigeledamot